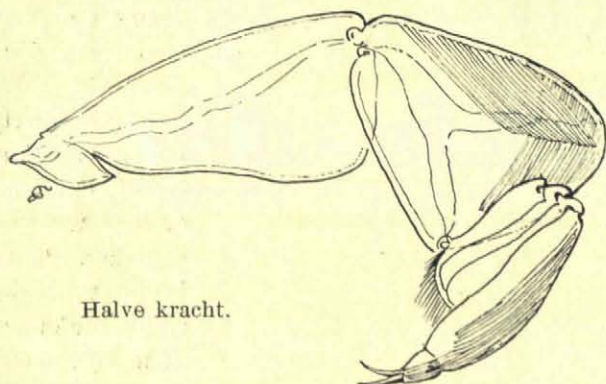

aardigst was nog wel, dat het ten slotte na een groote capriole ineens verdween. Het was in 't neerkomen door het oppervlaktevlies heen gesprongen en dook nu met groote snelheid naar beneden, om nabij den bodem een waterplantstengel vast te grijpen en zoo een poosje te blijven rusten. Om geen gebrek aan lucht te krijgen, had hij op het allerlaatste oogenblik nog een groote luchtbel meegenomen, vastgehouden tusschen de dekschilden en de punt van 't achterlijf, die voor dat doel en misschien nog om andere redenen weer voorzien is van een paar uitsteeksels, allersierlijkst met haren omkranst.

Als nu zoo'n licht dier, nog lichter gemaakt door een groote luchtbel zoo snel en zoo goed kan duiken, dan moet hij daarvoor wel uitstekend zijn ingericht en dat is dan ook het geval. De achterpooten van de draaikevertjes zijn wel de meest volmaakte roeiwerktuigen, die ik ken. Alle leden zijn afgeplat, zoodat bij den terugslag slechts een zeer smal kantje tegenstand van 't water ondervindt. Daarbij komt

Halve kracht.

nog, dat de gewrichten van de vier eerste, sterk verbrede voetgeleding vlak bij elkaar liggen, zoodat deze waaivormig kunnen worden in en uitgeslagen, terwijl scheen en vierde voetlid een franje dragen van lange stijve haren die automatisch bij den neerslag de oppervlakte van de roei-riem wel tweemaal zoo groot maken, terwijl ze bij den terugslag zich om- en opvouwen en vlak tegen den poot komen te leggen. Het dier heeft het in zijn macht, de roeioppervlakte der pooten zoo groot en zoo klein te maken als hij maar wil en is daardoor tot iedere inspanning in staat.

Een allermerkwaardigst dier, dat Schrijverke, niet alleen waardig door een groot dichter te worden bezongen, maar ook om 't voorwerp van studie te vormen voor een groot en geduldig onderzoeker, voor wien hier stellig meer te ontdekken en te bewerken valt, dan Lyonnet aan zijn wilgenhoutrups of Swammerdam aan zijn haften gevonden heeft.

Maar de groote onderzoekers zijn dun gezaaid, doch welwillende jongelui zijn er genoeg. En nu

hoop ik, dat er eens een zijn krachten wil beproeven op onzen kleinen kinkelheld, om te probeeren op de groote Biologische Tentoonstelling in 't volgend jaar een stukje van zijn levensgeschiedenis te zien te geven.

Daarvoor zou ik willen zien: de eieren, die ge aan waterplanten vindt; de larven, die op kleine duizendpooten lijken en op den bodem van vijvers en slooten rondscharrelen; de poppen, die nog maar zelden zijn waargenomen en zich buiten 't water aan de stengels bevinden, vastgesponnen en in cocons, en eindelijk de verschillende soorten van draaikevertjes zelve, die in ons land voorkomen.

Dan — en dat lijkt mij 't meest interessant — microscopische praeparaten, of micro-fotografiën en teekeningen van de verschillende lichaamsdeelen in verschillen standen, om zodoende hun werking te verduidelijken, scherpe moment-fotografiën van de standen, waarin het levende en het doode dier op 't water rondrijft, want ook daarin bestaat alweer onderscheid. Verder moet er nog een journaal bij van waarnemingen van waterkevertjes in de vrije natuur over een heel jaar: wanneer zij zich in groot aantal vertoonen, wanneer weinig, wanneer in 't geheel niet, hoe dit samenhangt met wind en weer, hun voedsel en verdere manieren en gebruiken.

't Is misschien wat veel gevergd, maar ge kunt ook samenwerken, of een Afdeling der Nederlandsche Natuurhistorische Vereeniging zou er zich mee kunnen belasten. Maar als 't lukt, dan noodigen we mijnheer Dinges en de juffrouw van de waterspin uit, om eens een kijkje te komen nemen.

JAC. P. THIJSSÉ.

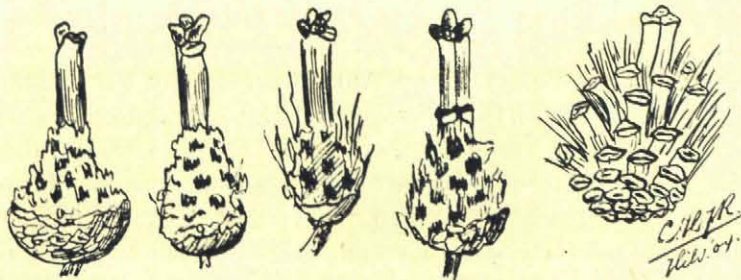

EEN WANDELING DOOR HET SPANDERSWOUD.

Daar wonen in onze Hilversumsche dreven vele natuurliefhebbers. Dit getuigen de duizend en een buitenhuizen, die overal verrijzen of reeds verzezen; monumentaal en pittoresk, trotsch en allerhonnigst, om met een zeker deel der menscheit te spreken. Dat zeggen u de breede wegen, die nu hier, dan daar een stuk van 't vrije bosch herscheppen in een Nimrod-, Kannesheuvel- of ander villapark.

De meesten dier natuurliefhebbers zou ik willen rangschikken in een rubriek: globaal-bewonderaars; dat is, overgezet zijnde: zulken, die de vergezichten van Trompenberg en Hoogt van 't Kruis kunnen staan indrinken, die in de lanen van 't Corversbosch de avonden vooral bepaald eenig vinden; maar die,

Scheepskapje
van een mooi gedeelte
van het Spanderswoud
 Paardentram van Station Hilversum
naar 's Graafschap.
 de gemaakte wandeling.
 vijvers en slooten
Oeffenaar. Hilversum 1904.

Afgeknaagde dennekegels.
Vier van eekhoorentjes en één van de specht.

nachtegaal, dien musch met z'n blauwe kopje; haast een winterkoninglied pianissimo.

We draaien nu rechts om den koepel van Trompenberg heen en dalen dan af door de Dennenlaan, grootendeels door rijen van mooie sparren gevormd. Dat korte laantje leek van den winter, met die paksneeuw, wel een tafreel uit een sprookje.

Zoek nu ook even links, of ge achter 't Kurhaus dien dennenstam kunt vinden, gedraaid als een kurketrekker. Waar zou 'm dat draaien van die boomen toch aan liggen? Hier heeft de wind geen vat gehad op den kruin, zoo tusschen vele andere coniferen.

Huup, huup; daar gaat vlakbij ons een eekhoortje langs een sparrestam omhoog en duikt weg in de dichte naaldpruik. Kijk, daar heeft hij den kegel laten vallen, dien hij bezig was af te beitelen, om de zaden te bereiken. Spechten doen dat op een veel ruwer manier.

Wat komen die eekhoorns hier dicht bij de huizen voor! O ja, de vlugge klauteraars bezoeken hier geregeld de villatuinen. Een kennis van mij, die hier vlak in de buurt woont, zag eens een eekhoorn, die in een raamkozijn der bovenverdieping zijne kracht beproefde op een ijzeren pin, waartegen de luiken sloten. Hij was van een dennekroon in het raam gesprongen en zag de pin zeker voor een hazel-noot aan!

Schraak, schraak! klinkt 't links van ons. Bij eenig toezien bemerken we eenige eksterparen, die hoog in de toppen op Trompenberg hunne overdekte nesten hebben. Wat hebben ze daar een ruim uitzicht; wat een mooi punt, om op roof te loeren als een roofridder uit zijn burchtoren!

Duiven slapen hier vooral 's winters in groote troepen. Maar ze zijn zoo schuw, dat ze er al van door gaan, als ze bij den watertoren iederen morgen mijn fiets-

ketting hooren tikkeren. Graphiet is onmisbaar voor ornithologen.

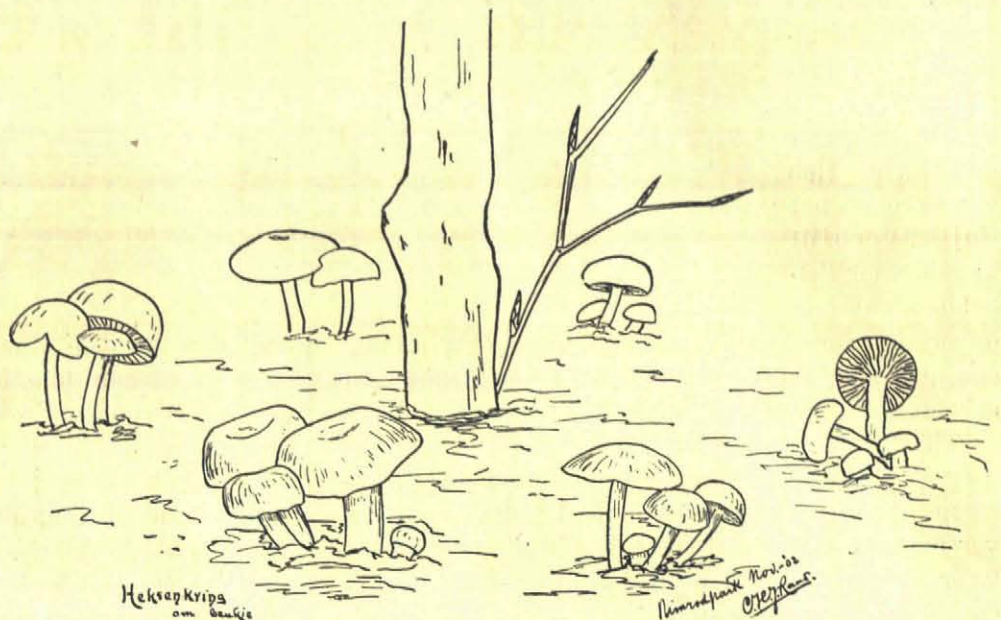
Uit de dichte kronen van 't naaldhout klinken de toonen van zanglijsters, merels, vinken en roodborstjes; op een telegraafdraad zit een boomklever te toeteren; terwijl in de hooge ijle beukekruinen een bende groenvinken elkaar zitten wijs te maken, dat alle mogelijke dingen hier peeeh heeten!

Dalen we nu den Trompenberg af, dan belanden we zeer spoedig op den Bussumergrintweg en als we dezen dwars oversteken, ligt het pas aangelegde Kannesheuvelpark voor ons. Als met een tooverslag verrijzen hier de ruime villa's aan de breede bosch-wegen. Nu nog dit nieuwe park in de lengte door-geloopt, het zandpad van 's-Graveland naar Laren gekruist en voor goed zijn we in 't vrije bosch.

Een mul zandpad brengt ons spoedig bij een rond, diep poeltje, eigenlijk een afgedamd stuk van de Nieuwe Vaart, den langen vijver door 't Spanderswoud.

Dit plasje draagt bij ons den weidschen naam van „palingpoeltje“. Je kunt er namelijk heel lieve aaltjes in vangen, niet te groot voor 't aquarium. Nu, met open water, krijg je ze met een schepnet zeer moeilijk te pakken; in den winter door een gehakt bijtje met een bos stroo gaat dat beter.

Een massa winterknoppen van verschillende waterplanten kunt ge in dit poeltje verzamelen. Die van verschillende soorten Duizend- en Hoornblad onder anderen, bestaande uit een volkomen, maar zeer gedrongen plant, die niets anders te doen heeft dan zich uit te strekken. Hier hebben we, klevende tusschen de opgevischte eike- en beukeblaren, de kleine groeiknoppen van kikkerbeet, net boomknopjes, maar die toch ook al weer tusschen een paar schubben een heel Hydrocharisje bergen. Begrijpt

ge nu, hoe dit watertje na een paar zomersche lentedagen plotseling doorweven kan zijn met teergroene guirlandes?

We volgen den langen vijver verder aan den rechterover. Een ferm geuit: tèrrr, tèrrr klinkt ons tegen. Dat is 't parmantige toontje van onzen Winterkoning. Daar heb je klein Jantje al, tusschen de berk- en elzewortels, vlak boven het water. Dat „pietje“ is een levend bewijs voor de macht van het kleine. Je moet niet denken, dat het bruinjasje er vandoor gaat, als je 'm te na komt. Hij kruipt gewoon vlak voor je voeten weg in een hoop uitgebaggerde Typha-wortelstokken op den oeverkant. En als je er op klopt en nog eens, ja, dan ontwijkt de kleine durver ten slotte tusschen je beenen door en kruipt weer in een elzewortelgrot vlak in de buurt.

Langs dezen rechter-vijveroever liggen in 't voorjaar onder 't lage houtviltige rosetten van Toorts en daartusschen steken hier en daar de jonge knoppen van Akelei op, net spruitkooltjes paarsrood van de kou. In den zomer is het één bloemenmassa.

Heksenbezem op Den.

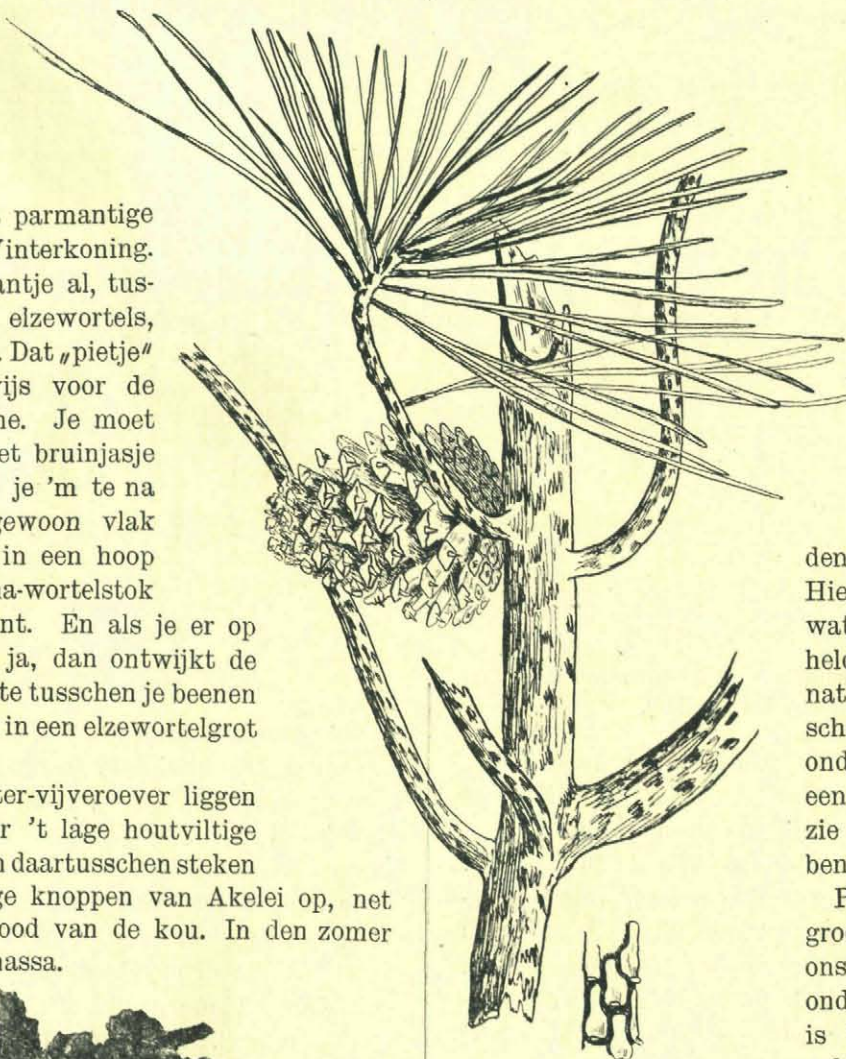
Hier staat ook de els, waaraan m'n vrind Jan zijn tweeslachtig elzekatje vond; wat altijd een

aardige vangst blijft. Spoedig hebben we nu een plat houten bruggetje bereikt, dat over den vijver

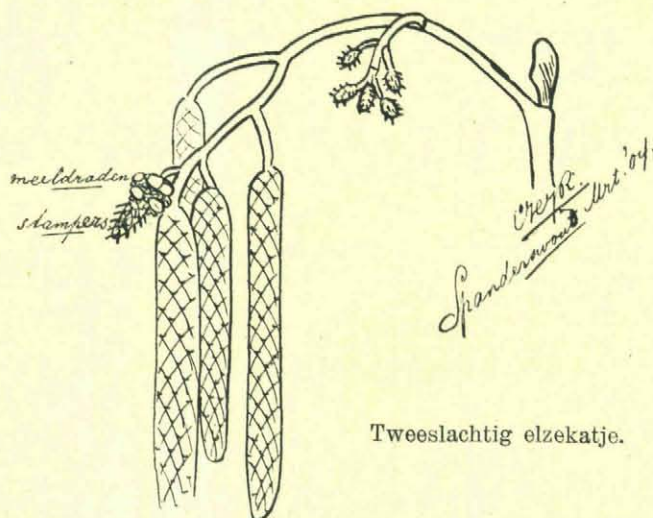
leidt en waarbij een steenen koepel is gebouwd. Op de pleisterwanden hiervan heeft een of ander teekengenie, dolend in 't bosch en genietend als wij, eenige min of meer plastische episoden uit het menschenleven in beeld gebracht.

Het bruggetje gaan we over en we dalen af aan den linker-vijveroever. Hier verbreedt zich het water tot een kom. De helderheid van 't zilveren nat laat ons toegansche scholen van vorentjes te onderscheiden; ginds staat een snoekje. In den zomer zie je hier vaak heele benden trage zeelten.

Plotseling schiet een groenblauw edelgesteente ons voorbij en het brugje onderdoor. Een ijsvogel is 't en een mooie man ook. Als we hem, even teruglopend, opzoeken, bemerken we hem nog een paar maal, dicht bij „ou'basie“, den zandgraver. Onze veelkleurige langbek zit

Stijve Den (*Pinus rigida*).

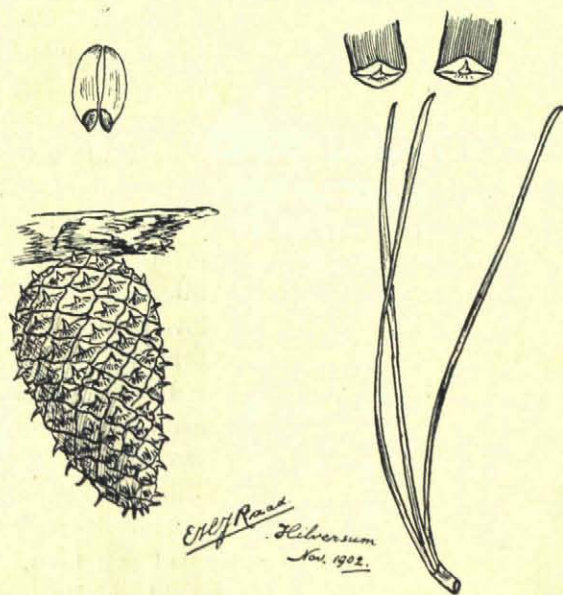
Tweeslachtig elzekatje.

daar zeer filosofisch op een laag overhangend elzekatje het heldere water te doorspieden. We hopen

deze lente zijn hol en zijn nest van vischgraten eens te zien te krijgen. Kijk, hier liggen aan den waterkant grootte, witte vlokken vogelmest over

bloemen aan te teergele stengels ijle bouquetten langs 't water.

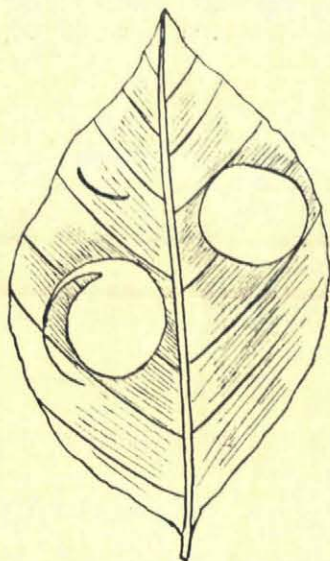
Onder een rij statige Lorken door, die hun dichte

Zaad, kegel, kegelschubben en naalden van den Stijven Den (*Pinus rigida*).

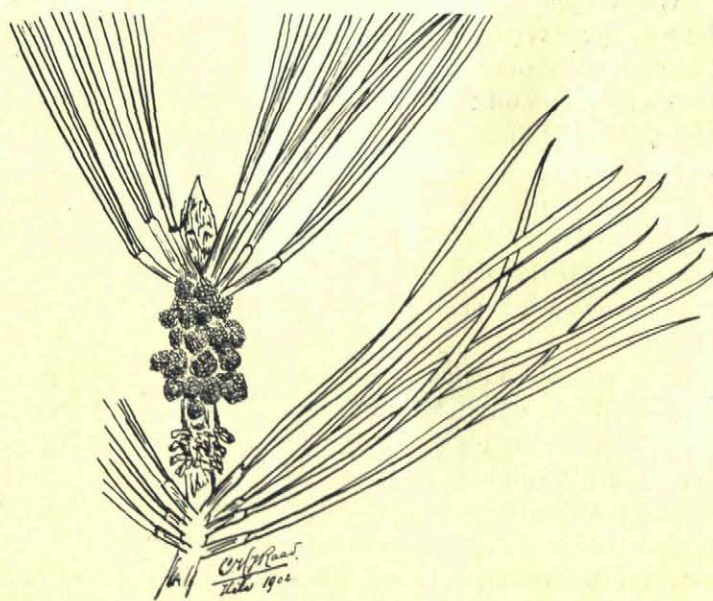
de dor-bruine blaren en zoowaar ook twee witte, glinsterende ballen, uitgebraakt door onzen ijsvogel en geheel bestaande uit kleine vischgraten.

Zetten we nu onze tocht voorbij de brug voort. Langs de helling staan eenige exemplaren Vingerhoedskruid, *Digitalis*. Die plant zullen we zoo straks op een paar plaatsen in veel grooter aantal ontmoeten. Daar kunnen we dan desnoods een paar rosetten uitpikken voor den wilden bloementuin, waar ze heel goed voort willen en rijk bloeien; hier staan er te weinig.

Werk van de Kokerjuffer-lave.

Gele frambozenstruiken schuiven hun bloemen uit den knop. Spoedig vormen de groote paarse

Stijve Den. Mannelijk bloeitakje.

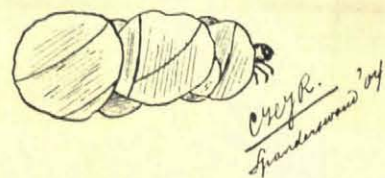
naaldenpropjes naar alle zijden uitsteken, volgen we de vijverombuiging, tot waar we komen bij een tweede „ronde poeltje“, voluit genaamd: het ronde poeltje bij de diepe wei!

Dat grasland ligt hier voor u, aan alle kanten door hooger en boschgrond omgeven.

O, dat mooie ronde poeltje bij de diepe wei! Wat leveren zijn rhododendronboschjes en coniferengroepjes schoone nestelgelegenheden aan roodborst, merel en nachtegaal en wat een wereld van waterdieren huist er in den ondiepen kom zelf!

Op den bodem van afgevalen blad ziet ge den pronkende salamander met zijn mooien staart en het veel eenvoudiger gekleurde wijfje. Ook de groote salamander komt hier veel voor; de mannetjes met hun verbazend groot getand huidversiersel op den rug. Wat verder in 't jaar drijven de gedrochtelijke larven van de knoflookpad op zwoele regendagen pufferig luchthappend aan de oppervlakte.

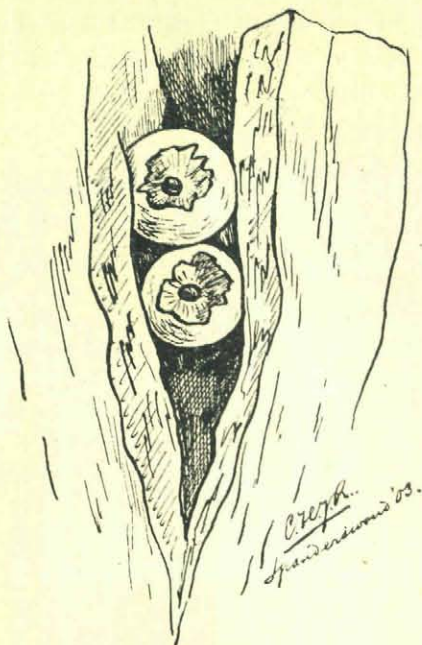
Behalve natuurlijk een heel leger watertorren

Kokerjuffer.

met hunne respectievelijke larven, ruggezwemmers, wantsen, gammariden, daphnia's, cyclops en hydra's, komen hier talloze phryganiden, kokerjuffers, voor, met alle mogelijke vormen van huisjes. Die, geheel

van lischzaden, schelpjes of zandkorrels vervaardigd, vind ik de mooiste, maar deze eenvoudige bladerhuisjes de merkwaardigste.

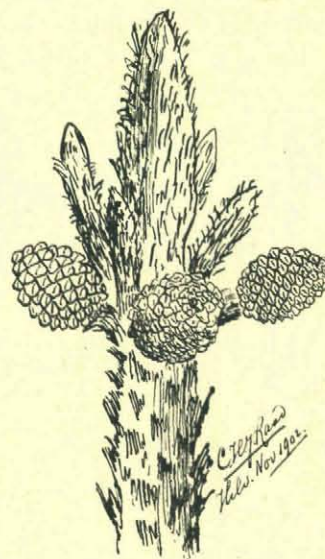
Werk van den Boomklever.

't Is u misschien opgevallen, hoeveel der onder water op den bodem liggende beukeblaren cirkelronde gaten vertoonen, als had een behangersbij er eenmaal zijn snijderskunsten mee uitgehaald. Die uitknipsels zijn echter 't werk van onze phryganiden. Zie, daar schommelt er juist een over den bodem, veilig in zijn huisje, samengelijmd uit ronde knipsels van 't beukeblad; daarom ook haast niet ervan te onderscheiden. Een vreemd gezicht al die regelmatig uitgeknipte bladeren op den bodem!

Loopen we, voor we ons ronde poeltje verlaten, nog even tegen de hoogte op, dan treffen we daar tusschen jonge beukjes duizenden forsche planten aan van *Oenothera Lamarckiana*.

Een vondertje brengt ons aan de overzij van „het beekje“, op welks helderen zandbodem honderden phryganiden hulpeloos om en om rollen, vruchteloos worstelend tegen den stroom. Die school jonge vorentjes werkt zich er beter tegen in.

We staan voor „de diepe wei“, links afgesloten door het dennenplateau. 't Is haast niet te begrijpen, hoe de onvermoeide eekhoorn deze steenharde,

Stijve Den. Kegels in hun eerste jaar.

prikkelkegels nog zoo netjes afbijtelen kan. Toch liggen de regelmatig afgeknaagde leege vruchten en ook de zaadvleugeltjes overal in groot aantal verspreid.

Hier zijn er een paar, door een specht bewerkt.

Maar onze timmerman werkt veel woester en onregelmatiger dan ons vlugge, rosse knagertje. Blijkbaar heeft hij met z'n bijtel-snavel van boven maar wat in den kegel gehamerd en zoo de zaden kunnen bereiken.

Op een paar dennen bemerken we een heksenbezem.

Het slootje om de diepe wei levert weinig dieren, maar des te meer schoone waterplanten, als daar zijn: heele bedden moeras-vergeet-mij-niet, pijlkruid met de mooie knolletjes in 't bodemslijk, witte waterleliën, waterweegbree.

Het „vierkante poeltje“ in de wei huisvest tevens een uitgebreide fauna. Tusschen de elkaar verdringende plompenwortelstokken en reuzenpaardestaarten leiden groote en kleine salamanders en knoflookpadden in allerlei stadiën van ontwikkeling een ongestoord slootleven.

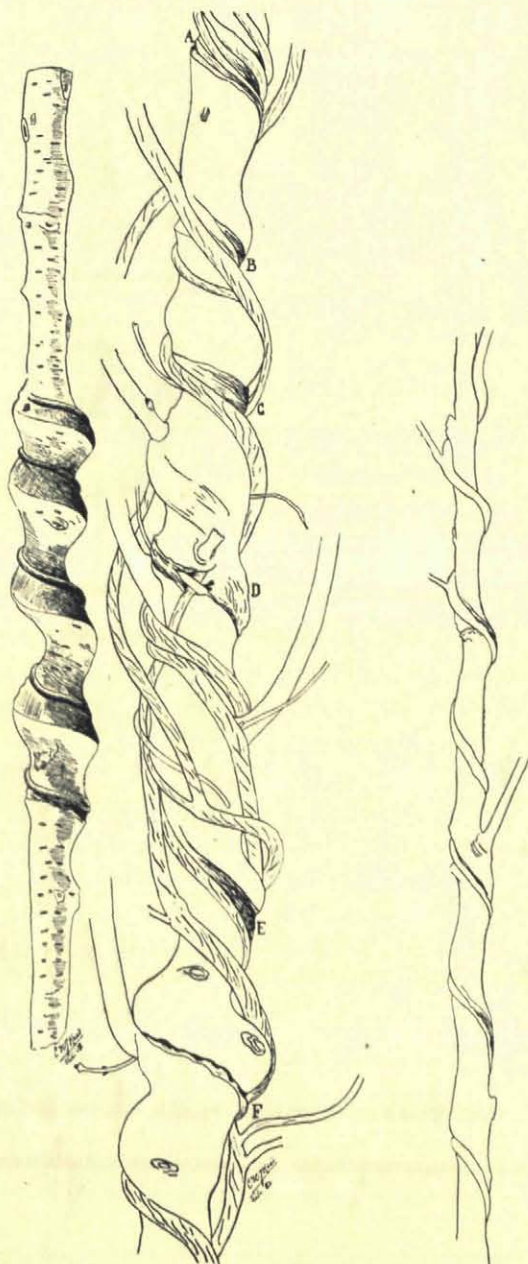
In de verte hooren

Wortelstok van de Plomp.

we 't lachen van den groenen specht; zoo straks zal ik u een popel wijzen, waaruit hij de Cossuslaren heeft gehamerd en ook een grooten mierenhoop, waarin hij heele gaten heeft geslagen, om zijn lievelingskost machtig te worden.

We volgen nu den vijver verder. Hier is het jachtterrein van een egelfamilie. Verscheidene hebben we hier verleden jaar bezig gezien in het schemerduister.

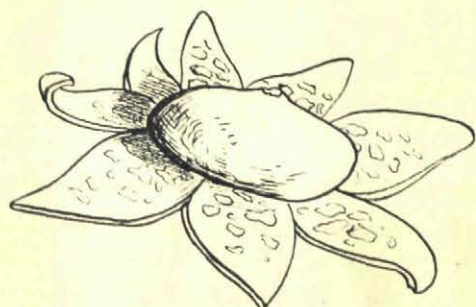
Worgerswerk van de kamperfoelie.

Stappen we het platte bruggetje over vóór de tamme kastanjelaan, dan hebben we links een sloot, waarin weer heel wat aquariumgoed leeft. Deze voert ons naar een derde rond poeltje en voor wie gelegenheid heeft, hier tweemaal in de week een bezoek te brengen, is 't houden van een aquarium overbodige weelde, of, minder euphemistisch uitgedrukt: onnoodige dierenplagerij.

Dit mooie bassin wordt links overschaduwd door een paar ferme hazelaars. Kunt ge maar geen vruchten vinden? De boomklevers en meezen zijn u vóór geweest. Zie eens hier: tusschen de talrijke schorsspleten van dezen Lork zitten heel wat hazelen beukenoten geklemd, ook veel harde eikgallen, die in dien bankschroef alle opengehamerd zijn. Zien we omhoog, dan blijkt de heele stam een groot aantal dezer versierselen te dragen.

Hier een treffend beeld uit den struggle for life. Drie beuken omklemmen het overblijfsel van wat eens een denneboom was. De afgestorven dennestam zou niet meer uit de noodlottige omhelzing te verlossen zijn zonder de drie verradelijke beuken weg te zagen.

Een ander soortgelijk geval hebben we hier voor oogen. Kamperfoeliestengels hebben jonge berken, elzen, esschen en eiken zoo stevig omstrengeld, dat de vingerdikke slingerplanten ook door 't uitzetten der boomen bij hun groei, als strakgespannen koor-den er omheen loopen. Zelfs zijn vele stammen

W. J. van der Meer
Gravé door J. G. J. van der Meer

Aardster.

kurketrekkerachtig er door vervormd. De dunste leveren mooie, natuurlijk gedraaide wandelstokken. Soms groeit de schors op zulk een geknelde plaats weer over den kamperfoeliestengel heen, zoodat deze dan feitelijk dwars door den boom heen loopt na een jaar of wat.

Niet ver hier vandaan ligt ook ons „aardsterrenlaantje“. Wel kun je de geasters hier overal aantreffen, maar daar vooral bedekken heele rijen van die vreemdgevormde, hygrosopische zwammen den bodem. Ik ken een natuurliehebster, die er een aantal reeds vijf jaar lang op een bord met zand heeft liggen en bij iedere bevochtiging spreiden ze hun slippers weer uit, als waren ze gisteren gevonden.

Van ons ronde poeltje voert ons de grintweg verder over een rustieke brug met een mooi gezicht op „het schiereiland“, langs een heerlijk waterkantje naar den Wilhelminaboom.

Hier wil ik afscheid van u nemen.

Ge staat op een viersprong. Rechttuit komt ge door een beeldige laan van dennen en lorken met eekhoorn-

nesten naar Bantam en, als ge 't nog wat langer volhoudt, op de hei bij Bussum. Rechts kunt ge den breeden grintweg volgen door 't Spanderswoud naar den Bussumer grintweg.

Links voert u een dito naar Westerveld en verder naar 's Graveland.

Westerveld bezit een heel mooien kronkelvijver, vele reuzenboomen met heel wat hooge vogelwoningen. Ook moet ge daar eens dien heel vreemsoortigen beuk zoeken met z'n meterdiepe waterputten en zijn op honderd plaatsen aan elkaar gegroeide takken. Verderop staat er nog een jongere, die wel uit vier dikke lianen saamgestrengeld schijnt. Ook is hier een groote driehoek vol forsche Digitalis te ontdekken.

Keus genoeg dus. Voor ditmaal vaarwel en verder aangenaam wandelen!

Hilversum, Maart '04.

CHR. H. RAAD.

DE WILDE EEND.

Deze vogel mag een eervolle plaats innemen, waar het betreft aan menschelijk verstand grenzende schranderheid. Ik zou nooit de uitdrukking: „zoo dom als een eend“ in de wereld gebracht hebben; ik heb nooit dezen vogel voor dom gehouden. De beschrijving van den anatomischen bouw enz. blijft hier achterwege; ik bepaal me hier er toe, te spreken over de eigenaardigheden betreffende het leven dezer vogels.

Wel wilde ik er even op wijzen, dat de mooie, zachte en toch sterk sprekende kleuren van het mannetje en de effen grauwe, onaanzienlijke kleur van het wijfje haar beteekenis hebben. Zooals de meeste mannelijke dieren is ook de woerd niet misdeeld van schoonheid, om der vrouwtjes oogen te behagen. Welke andere vogel in onze streken kan met hem wedijveren? Zie die deftige, majestueuse houding, waarin ze op het water drijft, die prachtig groengekleurde, weerschijn-vertoonende kop, die zachtgrijze veeren, hier en daar afgewisseld met prachtig groen of een roestkleurige tint. Zie, hoe dat blinkt en schittert in den zonneschijn; 't een prachtig gezicht.

Zie het vrouwtje er naast. Wat schrille tegenstelling; wat armoedig pakje, hoor ik u zeggen.

Ja 't is waar, op schoone kleuren kan zij niet roemen, doch daar zou zij ook meer door geschaad dan gebaat zijn. Juist die effen grauwe kleur is voor haar de meest gewenschte in het belang en van haar zelf en van de voortplanting. Immers het gemis aan sterk in het oog vallende kleuren is haar een groote waarborg voor een groote mate van rust en veiligheid als ze op haar nest zit, want juist

die grauwe tinten komen zoozeer overeen met die van dood hout, dorre bladeren, hooi, stroo en dood gras, waartusschen de eend haar nest maakt, dat het beest veel kans heeft, onopgemerkt te blijven, waar men haar rakelings passeert. Dit zou veel vaker plaats hebben, zoo dan niet de schuwheid, die haar zeer kenmerkt, haar deed opvliegen. En zit ze vast te broeden, dan blijft ze toch wel zitten, al gaat men er vlak langs. Het is me eenmaal gebeurd, dat ik zeker al twintig keeren langs een broedende eend gelopen was, voordat ik haar bemerkte, zelfs toen mijn broer, op gunstiger plaats loopend, mij toeriep: „Daar zit een eend,“ keek ik al en keek ik al en ze zat geen twee meters voor me vlak onder mijn neus.

Toen ik dan ook eenige maanden geleden in *De Levende Natuur* de afbeelding zag van de tusschen bladeren, takjes enz. broedende wilde eend, kwam mij bovenstaande ontmoeting weer helder voor den geest en ik wil u daarvan wel een en ander vertellen.

In het voorjaar dan, zochten we, behalve eieren ook morieljes, die een man opkocht tegen den prijs van gemiddeld een cent de vier. Een rijkmakerij was het wel niet, maar daar onze ouders zoo verstandig waren, ons nooit centen te geven, was de som van tien centen al een verbazende schat. En als je dan al eens een cent ziet, dan wil je er ook wel een hebben.

Door onzen polder nu loopt een binnendijk, zooals zoovele andere, karakteristiek voor onze Zeeuwsche eilanden. De kanten van de er langs loopende slooten leverden elk jaar geregeld een groot aantal morieljes. Daar gingen we dus vaak heen. Elken dag konden we op een aantal rekenen, daar er elken morgen weer nieuwe waren. In één enkelen nacht verrijzen n.l. deze sporehouders, van de grootte van een vuist tot die van een knikker, uit den grond. Eigenaardig vinden we het, dat ze niet meer groeiden, of dan al zeer weinig, na den eersten nacht.

We lieten die kleine dingen vaak staan, om ze grooter te laten worden, doch bij geen een was dat groeien noemenswaard. De man die ze opkocht, was zoo geheimzinnig aangaande het adres, waar hij ze bezorgde, dat het lang duurde voor we wisten, wie ze gebruikte en waartoe ze dienden. Zijn zoon vertelde ons n.l. dat ze naar een kok werden gestuurd en die gebruikte ze bij de bereiding van sausen (de jongen zeide „meriele pap“).

Toen we dat wisten, spaarden we zelf eenige dagen lang onze morieljes op en gaven ze zelf met den vrachtrijder mede naar den kok. Nu begrepen we, waarom onze opkooper altijd zoo'n diep stilzwijgen daaromtrent bewaard had. We kregen n.l. met de vracht er af, driemaal zooveel geld van den kok als van hem. Wat was die man vuil, toen hij er de lucht van kreeg. Veroorloof me deze afdwaling,